

Το οσιακό τέλος του γέρ. Διονυσίου Σκιαθίτη

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=95532>]

Η μακρά του άσκηση του έδωσε το χάρισμα της προοράσεως και οι προσευχές του οι θερμές είχαν σαν αποτέλεσμα να εισακούονται εύκολα από τον Θεό και να πληρώνονται τα αιτήματα των πιστών. Η αγάπη του η μεγάλη δεν καταργούσε την αυστηρότητά του εκεί που έπρεπε. Όταν τον επισκέφθηκε ηγούμενος με λόγια κολακευτικά, τον αποπήρε. Στο τέλος του είπε μειλίχια: «Ειρήνη υμίν! Ειρήνη υμίν!» Όταν εξωμολόγησε κάποιον ιερέα, που φαίνεται εμπορευόταν τα ιερά, του είπε: «Πήγαινε να κλεισθής εις σπήλαιον!» Με τις γυναίκες δεν ήταν λιγώτερο αυστηρός. Όταν μία γυναίκα, που είχε προ ολίγου νυμφευθεί παράνομα, του πήγε δώρα, δεν τα δέχθηκε.

Ο Γέροντας Διονύσιος κοιμήθη στις 30 Δεκεμβρίου 1887, μετά την ανάγνωση του Αποδείπνου. Εποίησε το σημείο του σταυρού, τυλίχθηκε με το κουκούλι του, έγειρε στο σοφά κι κοιμήθη ύπνο γαληνό και αιώνιο, αναχωρήσας από τις επίγειες μονές για τις ουράνιες. Ζήτησε από τον υποτακτικό του ιερομόναχο Ιερεμία τριάντα

κεράκια. Την επομένη τριάντα άνθρωποι ήσαν στην κηδεία του. Γράφει ο Μωραϊτίδης: «Ετάφη έξω του ατελούς μοναστηριού του, υπό αγρίαν απιδέαν, όπου Σταυρός μέλας, ο Σταυρός εκείνος, όστις είχε σταλή προ τριακονταετίας, εκ της πόλεως, ίνα θέση επ' αυτού τον Εσταυρωμενον, και όπερ δεν εγένετο, επελθούσης της εξορίας του, δεικνύει τον τάφον του. Εκεί ετάφη ο Γέροντας, ως ήθελε και ως διέταξε, κατέναντι της πόλεώς μας, όπως και από του τάφου του ευλογή τους συμπατριώτας του». Ο σοφός και ενάρετος Γ. Διονύσιος απέβη και για τη Σκιάθο πνευματικός οδηγός άριστος. Κατά την ανακομιδή των λειψάνων του ήσαν έκδηλα τα σημεία της οσιότητας. Ανέπεμπαν ευωδία, και η κάρα του ειχε χαρακτηριστικά σημεία οσιότητας.

Κατά τον Α. Μωραϊτίδη ο Γ. Διονύσιος «διέλαμψεν επ' αρετή και δράσει εν τη εκκλησία ημών, εν τη έξω και έσω Ελλάδα... Ήτο ανήρ διαπρεπέστατος όχι μόνον διά την αρετήν του, αλλά και τας γνώσεις του, το θάρρος του, θάρρος που εχαρακτήριζε τους Κολυβάδες του Αγίου Όρους. Τον καλόγηρον τούτον μάλιστα δεν σφάλλομεν, εάν τον ονομάσωμεν τον τελευταίον των Κολυβάδων». Ο αγαπητός Μωραϊτίδης ασφαλώς δεν σφάλλει όταν τον ονομάζει Κολυβά, αλλά νομίζουμε πως δεν είναι σίγουρα ο τελευταίος των Κολυβάδων ο Γ. Διονύσιος. Τον επίζηλο πλέον τούτο τίτλο τον αξίζουν κι άλλοι κατοπινοί και μεγάλοι.

Ο Γ. Διονύσιος με τις πλούσιες ασκητικοφιλογολογικές ρίζες του, που παρέλαβε από τους συγγενείς του, τους δασκάλους και τους πνευματικούς οδηγούς του κι εμπνευστές του, απέβη ιδεώδης δάσκαλος, ενθουσιώδης οδηγός και δραστήριος πνευματικός πατέρας. Η αγία και μαρτυρική Ορθόδοξη Εκκλησία, το υπερχιλιόχρονο εργαστήρι της αρετής και της αγιότητας, το Άγιον Όρος, η Σκιάθος με τα εξωκκλήσια, τα μοναστηράκια της και τους απλοϊκούς ανθρώπους της, τα νησιά του Αιγαίου με τους ταπεινούς εξόριστους Αγιορείτες Κολυβάδες, η Κωνσταντινούπολη με τους ναούς της, τους λόγιους κληρικούς και τις βιβλιοθήκες της, τον έτρεφαν και τον ζωογονούσαν. Αυτό το πνεύμα που παρέλαβε, ήθελε να μεταδώσει στα σχολεία που δίδασκε, στα μοναστηράκια που έκτιζε, στους μοναχούς που έκειρε, στους πιστούς που εξομολογούσε και καθοδηγούσε.

Τα μοναστήρια τα θεωρούσε πνευματικά σχολεία και θεραπευτήρια ψυχών, τόπους συνεχούς δοξολογίας του Θεού και γι' αυτό δεν κουραζόταν να τ' αυξάνει και μεγαλώνει. Παρά τις πυκνές περιπέτειές του αγωνίσθηκε για την ανάπτυξη της αληθινής μοναχικής ζωής. Μετέφερε το πνεύμα του Αγίου Όρους στα νησιά του Αιγαίου με τη διάδοση της νοεράς προσευχής, της συχνής θείας Κοινωνίας, των ιερών αγρυπνιών και ακολουθιών. Έτσι τα μοναστήρια απέβησαν τη δύσκολη εκείνη εποχή της Βαυαροκρατίας κέντρα πνευματικού ανεφοδιασμού των νησιωτών. Παρά τις ισχυρές πιέσεις της Πολιτείας ο ηρωισμός ανδρών ως του Γ.

Διονυσίου αντέκρουσε τη θύελλα και δεν επέτρεψε την ερήμωση των μονών και την εξαφάνιση του ασκητικού πνεύματος.

[Συνεχίζεται]